

7 Φεβρουαρίου, 1992

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Διοτίς]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΣΟΥΛΟΦΤΑΣ,

Εφεσελόντας,

ν.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ, (ΑΡ. 1)

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7481).

Έφεση — Λόγοι εφέσεως — Κατά πόσο υπήρξε συμμόρφωση με τις απαιτήσεις της Δ.35, κ. 4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

5 Πριν από την έναρξη της ακρόασης έφεσης στην οποία το επι-
 δικω θέμα ήταν η απόρριψη αίτησης του εφεσελόντα για αναβολή
 της υπόθεσής του από το πρωτόδικο Δικαστήριο που είχε σαν απο-
 10 τέλεσμα την απόσυρση του δικηγόρου του εφεσελόντα και την έκ-
 δοση απόφασης υπέρ του εφεσίβλητου, ο δικηγόρος του εφεσίβλη-
 του ήγγειρε θέμα ότι δεν υπήρχε κανονική έφεση ενώπιον του
 Δικαστηρίου, διότι δεν είχε υπάρξει συμμόρφωση με την Δ.35, κ.4
 15 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, που προβλέπει ότι οι λόγοι
 εφέσεως και η αιτιολογία τους πρέπει να εκτίθενται πλήρως και
 σαφώς στην ειδοποίηση εφέσεως. (Οι πλήρεις λόγοι εφέσεως εκτί-
 θενται στην απόφαση).

Αποφασίσθηκε ότι

15 Το ερώτημα κατά πόσο υπήρξε πλήρης συμμόρφωση με την
 Δ.35, κ.4 έχει άμεση συνάρτηση με τα γεγονότα της κάθε υποθέσε-
 ως και τον τρόπο με τον οποίο οι σχετικοί λόγοι εφέσεως έχουν
 20 διατυπωθεί στην συγκεκριμένη περίπτωση. Στην προκειμένη περι-
 πτωση ήταν σαφές από τους λόγους εφέσεως ότι προσβαλλόταν με
 την έφεση η άσκηση της διακριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δι-
 καστή για τον λόγο ότι είχε λάβει υπόψη λανθασμένα λόγους πάνω
 στους οποίους βασιζέτο η αίτηση και ότι είχε αποτύχει να εξετάσει
 25 κατά πόσο οι λόγοι αυτοί δικαιολογούσαν την αίτηση αναβολής,
 όπως επίσης και ότι η αιτιολόγηση της αποφάσεως του είχε γίνει
 κατά τρόπο όχι ορθό. Κατά συνέπεια υπήρχε συμμόρφωση με την
 Δ.35, κ.4 και η ένσταση έπρεπε να απορριφθεί.

Η ένσταση απορρίφθηκε.

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Τύμβιος ν. Λιβέρα, (1991) 1 Α.Α.Δ. 615.

Προδικαστική ένσταση.

Προδικαστική ένσταση από τον δικηγόρο του εφεσβλήτου ότι η ειδοποίηση έφεσης η οποία καταχωρήθηκε στην υπόθεση αυτή δεν πληρεί τις απαιτήσεις της Α.35, Κ.4 των Περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών.

5

Δ. Σακεράτους (κα), για τον εφεσβλήτο.

Στ. Παύλου, για τον εφεσβλήτο.

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ανέγνωσε την ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου. Κατά την έναρξη της διαδικασίας ενώπιόν μας, ο δικηγόρος του εφεσβλήτου ήγγεισε ως προδικαστική ένσταση το νομικό θέμα ότι η ειδοποίηση έφεσεως η οποία καταχωρήθηκε στην υπόθεση αυτή, δεν πληροί τις απαιτήσεις της Διαταγής 35 Κανόνας 4 των περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών, η οποία προβλέπει ότι η ειδοποίηση θα περιέχει όλους τους λόγους έφεσεως και θα εκθέτει πλήρως την αιτιολογία πάνω στην οποία στηρίζονται οι διάφοροι λόγοι. Προς υποστήριξη της νομικής αυτής προσέγγισης επικαλέσθηκε την απόφαση του Δικαστηρίου αυτού στην έφεση Μ. Τύμβιος και Άλλος v. Δ. Λιβέρα, (1991) 1 Α.Α.Δ. 615.

10

15

20

Κανένας δεν διαφωνεί με την προσέγγιση στην υπόθεση Τύμβιος (πιο πάνω). Ωστόσο οι αρχές αυτές που επαναβεβαιώθηκαν σ' αυτήν σχετικά με την πλήρη συμμόρφωση προς τη Διαταγή 35 Κανόνα 4 έχουν άμεση συνάρτηση με τα γεγονότα της κάθε υποθέσεως και τον τρόπο με τον οποίο οι σχετικοί λόγοι έφεσεως έχουν διατυπωθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση.

25

Στην υπό εξέταση διαδικασία το επίδικο θέμα ήταν η απόρριψη της αίτησης του εναγομένου για αναβολή της υποθέσεως και σαν επακόλουθο το γεγονός ότι ο πρωτόδικος Δικαστής προχώρησε στην ακρόαση της υποθέσεως στην απουσία του εναγομένου και βέβαια του δικηγόρου του ο οποίος αποσύρθηκε από δική του πρωτοβουλία, και

30

αφού άκουσε μαρτυρία εξέδωσε απόφαση υπέρ του ενάγοντος.

Οι λόγοι οι οποίοι παρατέθηκαν στην ειδοποίηση επέσεως είναι οι πιο κάτω:

- 5 “(α) Ο πρωτόδικος Δικαστής εξήγησε λανθασμένα τη διακριτική του ευχέρεια με την απόρριψη της αιτήσεως αναβολής και την ακρόαση της υποθέσεως δίχως να δώσει την ευκαιρία στον Εφεζέοντα να παρουσιάσει την υπόθεση του και να ακουστεί.
- 10 (β) Ο πρωτόδικος Δικαστής απέτυχε να λάβει δεόντως υπόψη και να εξετάσει και/ή έλαβε υπόψη λανθασμένα τους λόγους επί των οποίων εβασίζετο η αίτησις αναβολής και κατά πόσον οι λόγοι αυτοί δικαιολογούσαν την αίτησιν αναβολής της υποθέσεως.
- 15 (γ) Ο πρωτόδικος Δικαστής απέτυχε να δικαιολογήσει την απόφασιν του να απορρίψει την αίτησιν αναβολής και/ή εδικαιολόγησε αυτήν γενικώς και κατά τρόπον ανεφάρμοστο NOT APPLICABLE στη συγκεκριμένη περίπτωση.”
- 20 Μια απλή εξέταση των λόγων αυτών δείχνει ότι προβάλλεται με την έφεση αυτή η άσκηση της διακριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δικαστή για το λόγο ότι έλαβε υπόψη λανθασμένα λόγους επί των οποίων βασίζετο η αίτηση και απέτυχε να εξετάσει κατά πόσο οι λόγοι αυτοί δικαιολογούσαν την αίτηση αναβολής, όπως επίσης και ότι
- 25 και η αιτιολόγηση της αποφάσεως του έγινε κατά τρόπο όχι ορθό.

Κρίνουμε ότι κάτω από τις περιστάσεις της υποθέσεως αυτής υπάρχει συμμόρφωση προς την πιο πάνω Διαταγή

30 και ως εκ τούτου η ένσταση απορρίπτεται.

Η ένσταση απορρίπτεται.